Redacţiunea, Administraţiunea, şi Tipografia:
Braşov, piaţa mare Nr. 30.
Scrisorĭ nefrancate nu se primesc. — Manuscripte nu se retrimet.
INSERATE se primesc la Administraţiune în Braşov şi la următórele Birourĭ de anunciurĭ: în Viena: *M. Dukes, Heinrich Schalek, Rudolf Mosse, A. Oppeliks* Nachfolger; *Anton Oppelik, J. Danneberg*, în Budapesta: *A. V. Goldberger, Eckstein Bernat*; în Bucurescĭ: *Agence Havas*, Succursale de Roumanie; în Hamburg: *Karolyi & Liebmann*.
Preţul inserţiunilor: o seriă garmond pe o colónă 6 cr. şi 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă şi învoială.
Reclame pe pagina a 3-a o seriă 10 cr. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANUL LIX.

„Gazeta" iese în fiă-care di.
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe un an 12 fl., pe şese lunĭ 6 fl., pe treĭ lunĭ 3 fl.
N-rii de Dumineca 2 fl. pe an.
Pentru România şi străinătate:
Pe un an 40 francĭ, pe şése lunĭ 20 fr., pe treĭ lunĭ 10 fr.
N-rii de Dumineca 8 francĭ.
Se prenumĕră la tóte oficiele poştale din întru şi din afară şi la dd. colectorĭ.
Abonamentul pentru Braşov
administraţiunea, piaţa mare, Têrgul Inului Nr. 30, etagiu I.: pe un an 10 fl., pe şése lunĭ 5 fl., pe treĭ lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusul în casă: Pe un an 12 fl., pe 6 lunĭ 6 fl., pe treĭ lunĭ 3 fl. Un esemplar 5 cr. v. a. séu 15 banĭ. Atât abonamentele cât şi inserţiunile sunt a se plăti înainte.

Nr. 71. Braşov, Sâmbătă, 30 Martie (11 Aprilie) 1896.

Sinódele.

(T) In Dumineca Tomei se vor deschide în Sibiu, Arad şi Caransebeş sinódele eparchiale ale bisericei române gr. or.

Cei aleşĭ prin încrederea clerului şi a poporului vor avé sĕ represente în aceste sinóde voinţa lui, lucrând pentru asigurarea şi înaintarea intereselor bisericescĭ, şcolare şi fundaţionale ale archidiecesei şi ale celor două diecese sufragane.

Este aşa-déră fórte însemnată chiămarea, ce o au aceste sinóde, mai ales în timpurĭ atât de grele şi furtunóse, ca cele ce le străbatem.

Principiul fundamental al organisaţiunei bisericei rĕsăritene este sinodalitatea şi discuţiunea liberă, ca mijlóce puternice spre conducerea şi lămurirea afacerilor bisericescĭ în audul tuturor.

Cei, carĭ chiămaţĭ sunt a propaga cu sinceritate şi în spiritul adevĕrului acest înalt şi binefăcĕtor principiu au tot-odată şi marea îndatorire, de-a păstra neştirbite aşedămintele sfinte ale bisericei, căreia îi revine un rol atât de însemnat nu numai în viéţa sufletéscă a credincioşilor, ci mai ales şi în ceea ce privesce desvoltarea lor culturală şi naţională.

Acel principiu mai reclamă şi cea mai bună înţelegere şi armoniă între representanţii clerului şi ai poporului şi orĭ-ce deviare dela el ar face din sinodalitate o parodiă, ér în locul discusiunei libere şi nepasionate ar păşi intriga, promisiunile secĭ, abusul potestăţii şi, în sfîrşit, ar urma decadenţa întregei instituţiunĭ.

Biserica rĕsăritului, este biserică naţională. La noi Românii de dincóce de Carpaţĭ biserica şi şcóla sunt strîns legate una de alta şi de corpul naţiunei, formând aşa dicênd un trup şi suflet. Despărţite una de alta ar rĕtăci pe necunoscutul ocean al vitregităţii timpurilor şi viforul ispitelor li-ar ameninţa cu îndoită putere esistenţa.

E lucru dela sine înţeles, dér că mai ales adĭ, când Românii din Transilvania şi Ungaria trăiesc într'o epocă de marĭ încercărĭ şi când singurul scut al naţionalităţii lor a rĕmas tot biserica cu şcóla de sub îngrijirea ei, celor chiămaţĭ a contribui cu cuvêntul şi cu fapta la binele şi prosperarea bisericei, nu le este permis a lua în derisiune simţĕmintele naţionale, ci mai vêrtos trebue sĕ le propage şi cultive cu bărbăţiă şi înţelepciune.

Orĭ cât timpul şi împrejurările politice grele, în carĭ trăim, sunt nefavorabile pentru biserica şi şcóla română, totuşĭ amvónele şi bancele şcólelor românescĭ au şi trebue sĕ aibă marea chiămare şi îndatorire de a susţiné în poporul român asuprit şi prigonit sfinţenia moralei, iubirea pentru învĕţămêntul naţional, înflorirea vieţii, a culturei şi literaturei române.

Istoria însaşĭ ne dă acéstă mare învĕţătură. Pe timpul când Romanii, domnitorii lumei, au format în imperiul bizantin o „Romă nouă", limba latină s'a introdus în tóte instituţiunile vieţii publice de stat. Toţĭ individii, carĭ făceau parte din societatea mai înaltă, vorbiau cu predilecţiune limba cuceritorului Greciei. Dér cu tóte acestea biserica grécă a rĕmas atuncĭ, şi în veacurile următóre, neclintită pe lângă limba ei naţională. Preoţii formau falanga puternică de resistenţă, propagând cu evangeliul în mână simţĕmintele şi limba grecéscă. Numai acestei acţiunĭ neobosite poporul grecesc îşĭ póte mulţumi esistenţa şi promovarea culturei şi literaturei sale naţionale.

Biserica română greco-orientală din Transilvania şi Ungaria se află adĭ în condiţiunĭ, am puté dice, analóge. Prin urmare nimenĭ nu va puté nega, că pentru salvarea esistenţei naţionale cu toţii sunt datorĭ, dela Archiereu până la cel din urmă poporén, a ţiné sus stindardul limbii şi naţionalităţii române, a lucra şi a reclama cu abnegaţiune eroică condiţiunile necesare vieţii şi desvoltării bisericescĭ-naţionale şi a contribui toţĭ în unire la promovarea intereselor marĭ vitale ale poporului.

Nu e vorba aicĭ de politică militantă, nicĭ de acţiunĭ politice, carĭ cad afară de cadrul constituţiunei bisericescĭ. E vorba însĕ cu atât mai mult de validitarea drepturilor sfinte şi nealienabile ale unei instituţiunĭ, care prin tóte vremurile a dus şi duce un rol de frunte în societatea omenéscă şi sĕvêrşesce o pacînică, roditóre şi binefăcĕtóre lucrare în sînul poporului.

Drept aceea, dorim din inimă, ca Sinódele eparchiale, ce se vor deschide Duminecă în Sibiu, Arad şi Caransebeş sĕ aibă resultate îmbelşugate pentru binele şi mântuirea credincioşilor, pentru prosperarea şi înflorirea bisericei şi a naţiunei.

Vechile steagurĭ românescĭ la mileniu?

„Ziua" din Bucurescĭ, continuând a-se ocupa cu cestiunea drapelelor, scrie următórele relativ la pretenţiile ungurescĭ:

Carĭ sunt drepturile istorice de suzeranĭ ale Ungurilor asupra acestor ţĕrĭ? Pe ce temeiurĭ se sprijinesc a-le invoca ca un suvenir istoric?

Ungurii nu au nicĭ un drept, nu pot sĕ se sprijine pe nicĭ un temeiŭ.

Am spus'o şi o repet, că asemenea pretenţii ungurescĭ nu se pot justifica în tot cursul vieţii nóstre istorice de stat. Orĭ-câtă ostenélă îşĭ vor da Ungurii nu vor puté găsi documente începênd dela anul 1280 încóce, pe carĭ ei sĕ se pótă răzima serios.

Tóte laudele şi tóte pretenţiile lor' Ungurii nu le pot rădima decât pe documente *emanate dela dênşii,* anteriore esistenţei legale a Munteniei şi a Moldovei, privitóre pot dice epocei ante-istorice ale constituirii Românilor în state organisate.

Ungurii pretind că aceste ţĕrĭ au fost cuprinse în frontierele regatului lor înainte de înfiinţarea principatelor, voind a deduce de aicĭ, că suzeranitatea lor a trebuit sĕ se exerciteze *şi după aceea;* în vechile lor documente din vécul al 13-lea şi al 14-lea, vedem pe regii Ungurĭ intitulându-se „regĭ ai Ungariei, Dalmaţiei, Croaţiei, Ramei, Serbiei, Galiţiei, Lodominei, *Cumaniei* şi Bulgariei".

Prin *Cumania*, în adevĕr, se înţelegea cea mai mare parte a Valachiei şi chiar o parte din Moldova.

Dér cum şĭ-au esercitat Ungurii acea suzeranitate? Carĭ sunt actele şi faptele lor de stăpânĭ în acele ţĕrĭ? Unde sunt documentele, carĭ sĕ ne arate pe Ungurĭ amestecându-se în mod continuu şi activ în viaţa numeróselor formaţiunĭ de principate şi ducate românescĭ de pe teritoriul României actuale?

Ungurii nu ne arată asemenea documente, istoricii lor sunt muţĭ în acéstă privinţă.

Er din puţinele documente, carĭ se ocupă de acéstă cestiune, resultă în modul cel mai neîndoios ca Valachia şi Moldova nu au făcut nicĭ-odată parte integrantă din Ungaria, că regii maghiarĭ aveau o stăpânire numai nominală, şi că titlul lor de regĭ ai *Cumaniei* era mai mult o falǎ, o simplă denumire onorifică pentru a satisface vanitatea totdéuna mare a regilor ungurĭ.

In adevĕr, în 1247, regele Bella al IV-lea constitue ca feud marelui măestru ai cavalerilor teutonĭ, Ospitalierii de Ierusalim, Oltenia şi cu o parte din Valachia mare, cu îndatorire pentru acela ca sĕ aducă „100" de cavalerĭ, spre a apĕra părţile acelea contra Tătarilor şi Bulgarilor!

Din însăşĭ acest document se vede bine, că Bella al IV-lea dăruia ceea-ce nu era al lui, ceea-ce nu poseda nicĭ putea apĕra.

FOILETONUL „GAZ. TRANS."

Icóna miraculósă.

„Eştĭ tare îngândurat adĭ, orĭ mi-se pare mie! Ce-ţĭ este?" întrebă Klinkmann pe amicul sĕu, pe pictorul Lindenmüller, care adĭ stetea tăcut într'un colţ al canapelei sale şi apărea atât de trist.

„Cetesce aci!"

Klinkmann luă gazeta şi ceti: Icóna „Rĕsărirea sórelui în pădure" de Lindenmüller e de bună sémă cea mai greşită, din câte s'au putut vedé în ăst an la esposiţiă. Despre o copiă de pe natură aci nu póte fi vorba, deóre-ce în tablou totul e ridicol, aşa-déră peste tot nu corĕspunde. Lindenmüller n'are nicĭ idee, cum se întêmplă rĕsărirea sórelui în pădure. Sórele atârnă de ceriu, ca o plăcintă plină de un jăratic electric, arborii în arangiamentul lor oblu i-au înfăţişarea unor soldaţĭ de metal îmbrăcaţĭ în vitriol, unii din ei apar — bagséma acesta va sĕ dică efectul reflecsiunei luminei — ca şi când ar fi cădut în gălbinare, de jalea artei lui Lindenmüller. Tabloul face o impresiune aşa de bizară, încât juriul pare, că a fost orb la esaminare şi de aceea îl lăsară sĕ între aci. O mânjitură în adevĕr vrednică de compătimit.

— „Hm! Acésta, firesce, nu-i prea măgulitor, dér totuşĭ, capul sus! Chiar atât de rĕu nu va fi tabloul!" — Curagiul aprópe pierdut al lui Lindenmüller reînvie érăşĭ.

— „Tu scrii la mai multe diare, Klinkmann, fii bun ia-mĭ tabloul în apĕrare".

— „Bucuros, dér cum? Eu nu sunt un critic în ale artei".

— „N'oi puté lansa o notiţă în gazete, că Ţarul a împuternicit pe plenipotenţiatul rusesc din Berlin sĕ cumpere tabloul meu?"

— „Non sens! Asta ar fi o vătĕmare a gustului sĕu artistic. Ţarul ar pretinde estradarea mea pentru vătĕmare de onóre şi m'ar espeda in Siberia. Mai bine fă-mĭ plăcerea şi fierbe o cafea bună, tare, la maşina ta, cele mai bune inspiraţii îmĭ vin la cafea".

— „Bucuros, fac tot ce-mĭ cerĭ".

După cafea se cufundă Klinkmann în gândurĭ.

— „Da ce-i? Nu-ţĭ mai vine vre-o idee?" întrebă Lindenmüller după o pausă.

— „Ba, da! mi-a venit în minte, că am de căpătat dela tine 50 de mărcĭ, chiar aş avé lipsă de acei banĭ."

— „50 de mărcĭ! — afurisita de cafea!... Da, le capeţĭ îndată ce-mĭ vênd tabloul".

— „Ah, bine dicĭ, tabloul tĕu... Ei, bine, o sĕ-l vindĭ încă cu un preţ briliant, şi pe lângă aceea vei deveni un pictor sĕrbătorit. Adio pentru adĭ!"

*

Spre surprinderea comisiunei esposiţiei, icóna lui Lindenmüller „Rĕsărirea sórelui în pădure" esercià o putere atragĕtóre miraculósă asupra cercetătorilor feminĭ ai esposiţiei. Grupe de dame steteau óre întregĭ lângă icónă şi păreau a nu se mai obosi delectându-se de productul musei lui Lindenmüller. Icĭ şi colo se audiau şi observărĭ asupra însuşirilor icónei în care se descoperiră tóte calităţile superióre carĭ mai 'nainte nicĭ un om nu le aflase.

— „Nu se mai satură omul a privi la acest tablou!" dise o blondă sveltă, frumuşică, de vre-o 20 de primăverĭ. „Nu! Acurateţa acésta a desemnului, colorile aceste marcate sunt de admirat!"

— „Intr'adevĕr, aşa este!" rĕspunse vecină-sa, o brunetă cam de 30 de anĭ, „dér eu aflu văpseala prea próspĕtă. Mai mult îmĭ place în tablou fina pĕtrundere a perspectivei". Unei a treia îi plăcea din contră mai tare frumseţa tonului, la a patra îi plăcea érăşĭ trăsurile libere. Cele mai multe dame însĕ o contemplau tăcênd; steteau aci, ca şi împlântate fără a dice ceva, şi priviau la miraculósa icónă, aruncând numai în jur de sine privirĭ esaminătóre, ca şi când efectul operei de artă ar fi voit sĕ-l afle la ceilalţĭ privitorĭ.

— „Interesant!" dise criticul A., că acest tablou esercită atâta interes asupra elementului femenin. „Conţine nesmintit o mulţime de frumseţĭ subtile, ce se observă numai după o privire repetată!"

— „Acésta-i şi părerea mea, d-le colegă", observă criticul B. „Peste acest tablou e vĕrsată o suovitate intimă individuală".

*

De-altmintrelea; acest act a fost şi a rĕmas pur platonic, de vreme ce acei cavalerĭ nu au venit în realitate nicĭ-odată şi de vreme ce, peste câte-va decenii de anĭ, vedem organisându-se statul liber al domnilor Munteniei.

Dela aceea dată, mai întâlnim prin documentele unguresci din când în când óre-care reproşurĭ de nefidelitate şi de necredinţă adresate domnilor Muntenĭ, cu un caracter curat platonic.

De câte orĭ domnii Românĭ rupeau relaţiile de prietinie cu regii Ungurĭ de atâtea orĭ aceştia vĕrsau focul pe ei făcêndu-i infidelĭ şi felonĭ. Ceea ce nu împiedeca pe domnii românĭ, ca sĕ-şĭ caute de trébă, ba chiar sĕ le aplice chiar şi câte o corecţiune Ungurilor când aceştia încercau, ca sĕ între în ţéră cu putere armată, cum s'a întêmplat bună-óră la 1330.

In ceea ce privesce Moldova, pretenţiile Ungurilor sunt şi mai ridicule. Afară de vechĭ episcopate catolice, precum la Vrancea şi la Bacău, episcopatele care atârnau direct de Papa dela Roma, fudulia ungurécă nu are nicĭ un temeiŭ.

E drep, că într'un document, al lui Ludovic din 1359, acest rege maghiar, povestesce fuga voevodului Bogdan din Maramureş în Moldova, pe care regele o numesce *„ţéra nóstră Moldovenéscă"*.

Dér însuşĭ din istorisirea, pe care Ludovic o face în hrisovul sĕu resultă, că stăpânirea asupra Moldovei fusese chiar până atuncĭ *nominală* şi încetase de mult a fi chiar nominală.

Dovadă cuvintele următóre din hrisov: „acelaşĭ Bogdan şi feciorii lui s'au îndemnat, ca sĕ se lase de calea dreptăţii şi „mai adeseorĭ rĕtăcind dela statornicia „datorinţei celei credinciόse, au trecut pe „sub ascuns *din crăimea nóstră a Ungariei „în dîsa ţera nóstră Moldovenéscă şi cuprindêndu-o s'au silit a-o ţiné de a pururea!!..."*

Etă pe ce drepturĭ istorice Ungurii se razimă în pretenţiile lor retrospective.

Etă în puterea căror ridicule fantazii steagurile Moldovei şi al Munteniei vor figura alăturea cu acele a celorlalte popóre cucerite şi supuse de Ungurĭ!...

Sĕ nu rîdĭ de acéstă mascaradă milenară!!

CRONICA POLITICĂ.

— 29 Martie.

In ministeriul ung. de interne s'au stabilit definitiv **listele electorale pentru anul 1896.** După datele cuprinse în aceste liste, numĕrul total al alegĕtorilor este de 889,714, adecă *mai mic cu 5493 ca în 1895.* A scădut numĕrul alegĕtorilor în comitate cu 10,000, ér în oraşe s'a sporit cu 5000. E fórte bătător la ochĭ acéstă împuţinare a numĕrului alegĕtorilor, mai ales după ce este constatat, că în anii din urmă numĕrul locuitorilor a crescut continŭ, ér în raporturile economice, orĭ în privinţa plătirei dărei nu s'a ivit nicĭ o schimbare deosebită. Se póte lua ca sigur decĭ, că scăderea a provenit dintr'o *falsificare a listelor*, făcută, de sigur, în defavorul celor ce nu fac parte din tagma partidei guvernamentale.

*

Dîarul oficios rusesc *„Novoje Vremja"* vorbind despre raporturile din Rusia şi Bulgaria se ocupă în trécăt şi cu **România şi cu rolul ei la Marea Négră.** Marea Négră — dîce „Novoje Vremja" — e acum o mare rusécă; în cursul celor din urmă dîece anĭ Rusia a făcut achisiţia acésta. Esclusivitatea pavilionului rusesc pe Marea Négră a fost recunoscută prin tratatele internaţionale, care a închis Bosforul, în urma cererei Rusiei, orĭ-cărui vapor de rĕsboiŭ, care nu pórtă pavilionul turcesc. Pavilionul turcesc nu esistă însĕ de fapt pe Marea Négră. „Cum anunţă însĕ dîarele — adaoge „Novoie Wremia" — *România îşĭ cunosce la Constanţa un port de rèsboiŭ şi şi-a adus de pe Dunăre unicul încrucişetor şi câte-va torpilóre.* Gluma acésta a Românilor, care dovedesce obicînuita lor aroganţă provocătóre, atinge o cestiune căreia Rusia i-a dat tot-déuna o importanţă fundamentală şi de principiu şi nu póte fi permisă cu nicĭ un preţ". Dîarele de dincolo, carĭ aduc acéstă scire unele nu cred în seriositatea ei, ér altele află din isvor autorisat, că Rusia prin ambasadorul sĕu din Bucuresci d-l Fonton a cerut guvernului român esplicaţiunĭ în privinţa lucrărilor strategice, ce se proiecteză în portul Constanţa, cât şi în privinţa trimiterii încrucişătorului şi torpilorilor de pe Dunăre la Constanţa.

O propunere pentru sufragiul universal.

După anuarul statistic oficial din 1892, numĕrul cetăţenilor din Ungaria obligaţĭ la armata de liniă, la honvedime şi la glóte este de 2,680.000. Din acest numĕr tocmai a patra parte, adecă 870.000 ómenĭ se bucură de drept electoral. Dela ceilalţĭ trei din patru părţĭ li-se cere numai sĕ apere ţéra cu sângele lor, dér nu li-se dă acel drept prin a căruia recunóscere s'ar face din miliónele neîndreptăţite ale poporului adevĕraţĭ cetăţenĭ şi li-s'ar da o patriă în locul statului brutal de astădĭ.

Acéstă situaţiune e de nesuferit. Prin susţinerea şi mai departe a unui ast-fel de sistem de donaţiune privilegiat *nu vom servi nicĭ cât mai puţin ideia de stat maghiar*, ba din ce în ce mai multe elemente ale poporului se vor înstrăina de ea.

Sĕ luăm esemplu dela cei bunĭ ai classei nobile de dinainte de 48, classa cetăţenéscă privilegiată de astădĭ sĕ urmeze şi sĕ continue nobila luptă a acelora. Sĕ renunţăm la privilegiile nóstre, cum au renunţat ei. Sĕ înţelegem şi noi — înainte de-a fi prea târdîu — cuvêntul admoniator al epocei progresului, precum l'au înţeles ei. Sĕ dovedim, precum au dovedit ei, că iubim poporul şi stimăm dreptul lui nu prin vorbe amăgitóre, ci prin fapte.

Ne pregătim se serbăm mileniul. Póte fi óre adevĕrată, póte fi óre generală acéstă serbare a mileniului, décă uităm de poporul muncitor şi de drepturile lui, — décă uităm de popor, al căru-i product este însu-şĭ mileniul şi a căruia muncă şi diliginţă o laudă fiă-care patriă, fiă-care halǎ? Şi nu este óre cea mai demnă serbare a mileniului, décă miliónelor de popor muncitor îi vom da, *fără deosebire de confesiune, de classă şi de naţionalitate*, drepturile lui cetăţenescĭ şi omenescĭ? Décă îi vom reda, aceea, ce a avut poporul cu o miiă de anĭ înainte şi ce 'i-s'a luat în decursul celor o miiă de anĭ trecuţĭ?

Avere-am óre ast-fel adevĕrată causă de-a serba mileniul în numele întregului popor? — Nu. Serbarea mileniului am degrada-o astfel la o serbare a minorităţii privilegiaţilor, classelor carĭ stăpânesc pe basa censului, de carĭ poporul e străin şi reservat. Poporul muncitor ar fi cuprins de-un sentiment de amărîciune şi nu de bucuriă, când ar trebui sĕ vadă şi sĕ esperieze, că de tóte s'au îngrijit; numai de el şi de dreptul lui strămoşesc, ce-i este dat dela Dumnedîeu, şi-au uitat, şi că accentuarea iubirei faţă de popor este numai o vorbă gólă, al cărei scop este amăgirea.

Resolvarea marei probleme, de-a elupta pentru popor dreptul electoral, se aştéptă cu deosebire dela cetăţenii oraşelor carĭ sunt mai înaintaţĭ şi mai iubitorĭ de libertate, ér între aceştia în prima liniă dela cetăţenii luminaţĭ ai capitalei unguresci, carĭ în direcţia acesta au sĕ păşéscă ca iniţiatorĭ.

Cetăţenii iubitorĭ de popor privéscă numai în jur la ţĕrile şi popórele vecine. Ei vor vedé, că *pe terenul drepturilor poporului, Ungaria, pe care ne place a-o preamări ca pe patria libertăţii şi a drepturilor libere ale poporului, a rĕmas departe îndĕrătul chiar şi a ţerilor mai puţin desvoltate.* Aşa d. es. tot dintre 1000 de cetăţenĭ au drept de alegere: în Francia 271 de cetăţenĭ, în Elveţia 240, în Grecia 232, în Germania 217, în Belgia 210, în Anglia 163, în Dania 139, *în Ungaria 57.* Chiar şi în Austria se vin 72 de alegĕtorĭ la 1000 de cetăţenĭ, dér aicĭ, cum se scie, tocmai acum este la ordinea dîilei reforma legei electorale, care e primul pas pentru introducerea sufragiului universal. Numai Ungaria a rĕmas nemişcată pe acest teren, nefăcênd dela 1848 nicĭ un pas înainte, pe când aprópe tóte ţĕrile, tóte popórele din jurul sĕu au progresat.

Intre observările, ce se fac din parté contrarilor introducerei sufragiului universal, cea mai désă şi mai obicînuită este aceea, că sufragiul universal ar periclita prestigiul culturei, rassei şi naţiunei unguresci, *ar periclita supremaţia maghiară în acéstă patriă, faţă cu naţionalităţile, adecă faţă cu cetăţenii de rassă nemaghiară.* Acésta însĕ nu póte fi socotită ca o observare seriósă nicĭ faţă cu Budapesta, nicĭ faţă cu oraşele din patriă în genere, nicĭ faţă cu ţinuturile locuite de Maghiarĭ, ci ea póte avé loc numai faţă cu ţinuturile locuite de naţionalităţĭ.

Legile patriei însĕ nu fac deosebire de drept între naţionalităţĭ şi dispun a fi împărtăşiţĭ fiiĭ acestora de-o potrivă cu orĭ-carĭ alţĭ cetăţeni în tóte drepturile. Nu numai că e necorect, dér e o părere cu totul neconstituţională părerea acelora carĭ sunt în contra introducerei sufragiului universal din causă, că prin acésta li-s'ar da mai mare influenţă naţionalităţilor. (Căcĭ décă ar fi adevĕrat acésta, atuncĭ asta ar însemna de-o parte recunóscerea afirmărei, că acum naţionalităţile sunt asuprite pe cale măestrită, respective că sunt actualmente restrinse în drepturile lor constituţionale, ér de altă parte ar însemna, că naţiunea maghiară numai prin tăgăduirea drepturilor de progres şi de libertate ale poporului îşĭ póte asigura prestigiul şi rolul de conducător politic în ţéra sa.

Din contră, dreptul general electoral, find-că ar face sĕ înceteze neegalitatea de drept şi ar asigura constituirea dietei ungurescĭ pe basa adevĕratei representanţe a poporului, ar aduce cu sine o nouă şi mai puternică legătură între cetăţenii de diferite limbĭ şi ar face posibil, ca sĕ fim cu mai multă atenţiune şi sĕ desvoltăm mai multă activitate pentru validitarea intereselor comune şi îndreptăţite ale poporului, ceea ce cu sistemul de adĭ e imposibil. Şi acest scop s'ar puté ajunge cu atât mai mult, fiind-că numai şi numai votarea generală *secretă* póte asigura puritatea alegerilor.

Nouĕ erupţinuĭ de mânia.

Cam de mult „Pester Lloyd" nu şĭ-a mai vĕrsat focul în contra pretinşilor agitatorĭ daco-românĭ. Acum îi dă prilegiu de a-se ocupa érăşĭ de ei taima, că s'ar plănuì predarea unui Memorand monarchului pe timpul mileniului din partea română, slovacă şi sêrbéscă. Etă ce dîce între altele numita foie guvernamentală:

Ideia acésta (adecă de a duce un Memorand cu o deputaţiă, în care sĕ fiă ţĕranĭ românĭ, slovacĭ şi sêrbĭ, la Budapesta) s'a născocit în cercul agitatorilor daco-românĭ... Intrebarea este acum, care póte fi urmarea unei astfel de demonstraţii, ce trebue sĕ vateme aşa de adânc sentimentul patriotic. Sórtea deputaţiei din anul 1892 formézǎ un cas de precedenţă decisiv... Un Memorand înoit ar avea aceleşĭ consecenţe, décă cuprinsul lui ar fi tot aşa de resvrĕtitor şi provocatoric, ca a Memorandului român din 1892, care a dus cu sine întrevenirea procurorului.

Totuşĭ este o deosebire óre-care între atuncĭ şi acum. Autorii şi respânditorii Memorandului din anul 1892 puteau atuncĭ încă sĕ se provóce la calitatea lor de membrii ai comitetului român esecutiv. Acest comitet însĕ a fost disolvat ca nelegal, de óre-ce statutele sale n'au fost presentate ministeriului. Conducĕtorii mişcărei actuale nu au dér nicĭ acel titlu de drept aparent, ca representanţi ai naţionalităţii lor, ce-l aveau în anul 1892.

Mai departe se plânge *„Pester Lloyd"*, că cei din vorbă, carĭ vor se pună la cale amintita demonastraţiă nu sciu ce însémnă *(Noblesse oblige).* Ar însemna a lovi în faţă chiar şi ideia cea mai primitivă de lealitate şi corectitate politică, décă ei ar voi sĕ rĕspundă la actul de graţiă regesc recădênd în culpabilitatea de mai înainte.

Insinuă apoi „P. Lloyd", că sub mantaua sentimentelor omagiale şi dinastice e ascunsă tendinţa de-a esploata din nou refusul eventual de-a sĕ primi deputaţia pentru scopuri irredentistice, dîcêndu-se ţĕranilor: „étă acum nu mai aveţĭ ce căuta la împĕratul, care şi-a întors faţa dela voi" — cum s'ar fi întêmplat şi la 1892. Fóia şovinistă guvernamentală încheie prin a face un apel la toţĭ factorii, carĭ au „influinţa asupra Românilor din Ungaria", ca sĕ împedece planul periculos şi pervers. Apeléză în deosebĭ la *episcopatul român*, care dîce, va face de sigur tot posibilul spre a reţine pe preoţii şi dascălii poporului dela acea mişcare nepatriotică şi duşmană statului, căcĭ fără ajutorul şi concursul preoţimii réua voinţă a demagogilor e neputinciósă de-a cuteza şi măcar o încercare a unei demonstraţiunĭ...

SCIRILE DÎLEI.

— 29 Martie.

Restanţele de dare şi dreptul de alegere. Atragem atenţiunea alegĕtorilor românĭ asupra disposiţiunei legei electorale, după care în nouĕle liste ale alegĕtorilor pe anul curent *numai aceia vor fi întroduşĭ, carĭ până la 15 Aprilie n. c. vor fi plătit totă darea de stat directă şi indirectă pe anul trecut, 1895.*

—o—

Episcopia Lugoşului. „Dreptatea" din Timişóra, care lansase scirea „din isvorul cel mai competent şi cel mai serios", că candidatul guvernului pentru ocuparea scaunului episcopesc din Lugoş ar fi capelanul castrens d-l Dr. David, se îndoiesce acuma ea însaşĭ în esactitatea scirei aduse şi acusă isvorul ei de „uşurinţă" la cas când n'ar fi cel mai competent „şi cel mai serios".

—o—

Graţiat. Vilhelm Clair, fostul redactor al lui „Keresztény Magyarország", a fost condamnat anul trecut pentru delict de pressă la 3 lunĭ închisóre. Recurgênd însĕ la graţia monarchului, 'i-s'a iertat pedépsa.

—o—

S'a perdut la producţiunea teatrală de aséră, dată în reduta oraşului, o pelerină (guler) vênătă închisă, ce era acăţată în toaleta damelor. Aflându-se cum-va acésta pelerină, care a putut fi luată cu alte haine din eróre, respectivul este rugat a o preda proprietarei depunându-o la administraţia fóiei nóstre.

—o—

Vêndare de bradĭ. Din revierul oraşului, loco, grădina cu plantaţie după „Krukurul cel mare" se póte cumpĕra cu

---

Când mai cercetă Klinkmann pe amicul sĕu Lindenmüller, îl afla vesel, bine dispus. Pe masa lui steteau deosebite dîare, în carĭ îi era lăudată icóna, ca o operă de artă, ce face impresiune asupra lumei femeiescĭ, cea pricepĕtóre de arte.

— „Iubite Klinkmann, aci-s cele 50 de mărcĭ. Cu punga îţĭ stau adĭ la disposiţiă. Erĭ am vêndut tabloul cu 3000 de mărcĭ".

— „Sciu!" Grăi Klinkmann sumeţ. „Mie ai de a-mĭ mulţămi. Firesce, ai vré sĕ scii ce şi cum am făcut? — Fórte simplu, pe-o cale, ca adĭ nu-i mai mult neobicînuită. In câte-va dîare am lăsat sĕ se tipăréscă anunţul: Un domn bogat milioner, caută o damă cultă, pricepĕtóre de artă, cu scop de a se căsĕtori cu ea. Averea e lucru secundar. Locul de întâlnire şi cunóscere e esposiţia de bele arte dinaintea minunatului tablou al lui Lindenmüler. „Rĕsăritul sórelui în pădure".

„Scii acum cum ţi-a succes de te-ai scăpat de pocitura de icónă?"

— „Klinkmann, tu eştĭ un geniu!"

(după *„Lust. Blätter"*.)

asigurație dela administrația forestrială a orașului, ca cassa adm. pădurilor. a) bradĭ de 4–7 anĭ miia cu 3 fl. 100 cu 50 cr. bucata 1 cr. b) molidfi de 4–7 anĭ miia cu 4 fl. 100 cu 60 cr. bucata 1 cr.

—o—

Concert. Duminecă în 12 Aprilie st. n. se va da în noua casă de concerte (Redută) la mese întinse, un mare concert din partea musicei orășenescĭ. Din programul bogat amintim numai cele două uverturĭ „Waldmeister“ și „Model“ de Iohann Strauss. Renumitul critic musical Hanslik, ḑice despre uvertura „Waldmeister“ următórele: „Strauss s'a întrecut pe sine însuși prin compoziția sa Waldmeister și ascultătorii din ce în ce sunt mai surprinșĭ de musica plăcută“. Inceputul la 7½ óre séra, prețul de intrare 30 cr. Restaurantul va servi bere de Steinbruch.

Dela comună.

Ședința din 9 Aprilie 1896 st. n.

Primarul aduce la cunoscință: 1) că magistratul a votat mai multor locuitorĭ săracĭ ajutóre lunare de câte 2 fl. 2) că ministrul de interne n'a aprobat statutul oficiului orfanal și 3) că capelei musicale orășenescĭ 'i s'a dat în luna lui Maiŭ un concediu pentru de a concerta în Budapesta.

H. Zeidner întrébă pe președinte, décă se observă la reedificarea „hotelului Union“ linia de regulare aprobată de ministeriu? Fiind rĕspunsul președintelui, cât și al senatorului Schnell, nesuficient adunarea decide punerea obiectului la ordinea ḑilei în ședința procsimă.

1) Punctul prim din programă — vêndare de pămênt comunal — nu se póte desbate, fiind numĕrul membrilor prea mic și se va pune după 30 de ḑile érăși pe tapet.

2) La propunerea oficiului parochial evang. dela Bartolomeiu, se votéză economilor G. Gusbeth și I. Kertsch, precum și femeilor acestora ajutóre de banĭ din fundațiunea R. V. Marienburg.

3) Cererea primarului Brennerberg pentru absolvarea de rĕspundere la defraudarea lui Lazarevicĭ se respinge; asemenea nu se primesce propunerea lui Pușcariu pentru disciplinarea primarului.

4) Sublocotenentului de poliție P. Streoulea i se dă un concediu până în 15 Iunie a. c. din causă de bólă.

5) Cererea adjunctului de contabilitate V. Boyer pentru mărirea personalului de lucru, fiind motivată cu concedierea resp. pensionarea primcomptabilului, se primesce.

6) Se alege o comisiune pentru esaminarea socotelelor constătătóre din d-nii Schiel, Vlaicu și Miess pe lângă o remunerațiune anuală de 200 fl. pentru fiă-care membru.

7) Cestiunea abatorului se ia dela ordinea ḑilei, fiind presidiul informat, că statutul a plecat astăḑĭ cu posta dela Ministeriu la Brașov.

8) Se votéză 350 fl. pentru crearea clasei V la școla de meserii.

9) Cererea lui Ign. Zăchăreanu din Bucurescĭ pentru prelungirea terminului de zidire pe parțela Nr. 7 din Nou până în Martie 1898 se primesce.

10) Se decide instituirea unei móșe pentru Dirste, Nou și Timișul de jos cu un salar anual de 60 fl. și 24 fl. banĭ de cuartir. Cererea Dirstenilor în privința „doctorului de morțĭ“ se respinge.

11) Socotéla fabricei de gas pro 1894 se respinge, fiind cuota de amortisare introdusă numai cu 600 fl. dela un capital de fundare de 122,000 fl.

Din Maramureș.

— Martie, 1896.

(Fine).

Ce privesce funcțiunile administrative ale comitatului, d-l vicar Tit Bud constată cu mulțumire, că Românii încă s'au nisuit a cuprinde teren. In „nisuința“ acésta a Românilor însĕ eu nu găsesc nicĭ o bucuriă în împrejurările de aḑĭ. Ba din contră, tocmai aci zace buba multor rele și neajunsurĭ, căcĭ pentru a apuca la câte-un os de ros, trebue nenorociții aspiranțĭ sĕ tréca prin multe probe de foc, ér după-ce au isbutit în fine sĕ convingă pe stăpânii dela putere despre „patriotismul“ lor și apucă la câte-o slujbuliță, ei caută sĕ-șĭ asigure postul prin aceea, că sunt mai marĭ dușmanĭ ai Românilor chiar decât Ungurii.

Poporul român s'a scârbit așa de mult de funcționarii eșițĭ din sînul sĕu, încât se înfióră chiar și sĕ audă, că cine-va dintre Românĭ și-a trimis fiiul la școlă la oraș, căcĭ trista esperiență ḑilnică l'a făcut sĕ crédă, că din ast-fel de fii, devenițĭ ómenĭ cu carte, nu se va alege, decât nisce renegațĭ, nisce „*trădălăi*“, cum atât de potrivit îi numesce țĕranul maramureșan.

Ce sĕ mai ḑic, décă decórea funcționarilor românĭ din Maramureș, cu carĭ se laudă vicarul nostru, este „fișpanul român“ Vincz Gyula, incarnatul maghiarisator, care a venit în Maramureș cu șubele, ce le avea pe el, și astăḑĭ dispune de-o avere de peste 200,000 fl., — om fără copii, îmbogățit în mijlocul poporului nostru, căruia nicĭ-odată nu i-a făcut vre-un bine, ci pururea a lucrat în contra intereselor lui naționale.

Dér pe „fisolgăbirĕul român“ Papp Simon din Vișeul de sus cum mai póte d-l vicar sĕ-l numere între Românĭ? Dér între cei 7 advocațĭ românĭ din Siget cum póte d-l vicar sĕ numere și pe un Kökényesdy Miska, care nicĭ religia românéscă nu și-o ține, decum sĕ merite numele de Român? Se ḑice, că acest renegat are sĕ fiă numit fișpan al Bichișului, décă se va adeveri, atuncĭ se va potența fericirea părintelui vicar, căcĭ va puté sĕ se laude cu doi „fișpanĭ românĭ“ eșițĭ din Maramureș.

Sunt, ce-i drept, 7 advocațĭ de origine română în Siget, carĭ mai toțĭ sunt tinerĭ și ar puté face mult décă ar voi, dér afară de d-l Dr. I. Mihali, ceilalțĭ nu dau nicĭ un semn, de viéță românéscă, tocmai așa, ca și funcționarii. Pare că acești ómenĭ n'ar cunósce altă chiămare mai mare în lume, decât sĕ vênéze după interes de căpĕtuire.

Vedĭ bine, că în astfel de împrejurărĭ le este ușor Românilor marmațienĭ sĕ trăéscă „în pace“ cu Ungurii. Asta însémnă atât, că maghiarismul violent își póte juca liber mendrele între Românii de aicĭ, căcĭ nu-i face nimenĭ oposiție, nimenĭ nu luptă pentru apărarea adevĕratelor interese ale poporului român.

In districtul curat românesc al Izei, pentru esemplu, atât fisolgăbirĕul, cât și solgăbirĕul sunt Maghiarĭ, dér Maghiarĭ turbațĭ. Ei dau balurĭ românescĭ în școlele Românilor și strică păreții cu împlântarea stégurilor ungurescĭ pe părețĭ. Și se dau aceste balurĭ pentru scopurĭ dușmănóse nouĕ, servindu-se causa maghiarismului chiar în școlele nóstre!

Sĕ nu se crédă însĕ, că și Ungurii ar fi atât de toleranțĭ față de noi. A fost de-ajuns, ca tînĕrul advocat Dr. Isidor Pop sĕ-și anunțe deschiderea cancelariei sale advocațiale printr'un avis tipărit și în limba română, pentru ca sĕ turbe toțĭ „patrioții“.

La gimnasiile și la preparandia de stat din Siget a fost înainte profesor de religia, ér la gimnasiul de stat și de limba română, regretatul Ioan Pop. A fost destul, ca acest brav Român sĕ vorbéscă pe stradă și la școlă, românesce cu elevii sĕi și ca sĕ fiă un bun povĕțuitor, pentru-ca sĕ fiă urgisit în întrégă viața sa și espus la tot felul de șicane din partea Ungurilor. De câte-orĭ i-a spart ferestrile și câte a avut sĕ 'ndure acest suflet nobil, pentru că a ținut la némul sĕu! D-sa chiar când era pe patul de mórte, în 1894, Ungurii din Siget i-au arangiat un „sari-vari“ așa, ca orĭ-ce om cu simț a trebuit sĕ se revolteze.

Așa este a se înțelege la noi „armonia“, cu care se laudă vicarul Bud. Servilismul, cedarea, lingușirea e ridicată din partea fiilor cu carte ai poporului român din Maramureș la nivelul unui credeu, ér urmarea este, că contrarii au prins nas din ḑi în ḑi mai mult, așa că astăḑĭ timiḑilor vênătorĭ de grațĭ li-se socotesce de crimă chiar și numai a cetí o fóiă românéscă.

Cine e de vină? — Slăbiciunea și lașitatea conducĕtorilor, carĭ au nutrit în adversarii noștri credința, că poporul român este o obiélă, pe care o pot călca în picióre și pintenii și perciunii, căcĭ n'are cine sĕ-l apere.

Acesta e prețul „armoniei“, în care trăim noi cu compatrioții noștri jidano-ruteno-maghiarĭ.

Vam.

Teatru român de diletanțĭ.

Brașov, 29 Martie v.

Sub impresiunea plăcută a petrecerei de aséră voiu sĕ mĕ încerc a pune pe hârtiă tot ce mi-se îngrămădesce în memoriă, percurgênd încă odată tóte momentele din producțiunea de erĭ de tot bine reușită.

Comedia „Trei doctorĭ de-odată“, tradusă cu succes de dómna Virginia Vlaicu, jucată de diletanțĭ din societatea română din Brașov, e o piesă fină și cu efect.

Sujetul piesei: Un moșier familist, care din nenorocire se bucură de un stomach escelent, mânca teribil de mult, fără însĕ a face comoțiă. Urmarea acestei enorme pofte de mâncare este în totdéuna o indisposițiă. Din causa acésta are în totdéuna necesitate de un medic, astfel încât era firm hotărît, ca și pe unica lui fiică sĕ o dea numai după un medic. Acésta însĕ iubea pe-un inginer, care din întêmplare sosise sĕ o pețéscă tocmai în momentul, când murind doctorul vechiu de casă se trimesese după un alt doctor. Intriga piesei este, că acest inginer pentru a-și ajunge scopul se presentă cu învoirea fetei, ca medicul cel nou așteptat. O rudă, care venise sĕ restabiléscă armonia în sînul familiei sosind într'un moment nefavorabil sprijinit de dómna casei, recurge asemenea la mijlocul de a-se presenta tot ca medicul așteptat, nesciind însĕ nimic de celelalt.

Din acéstă incurcătură, care își ajunse culmea, când acești tinerĭ doctorĭ erau pușĭ față în față și se temea unul de altul, că va fi mai iute descoperit, fură scăpațĭ de doctorul cel adevĕrat, care îi scóse gârgăunii din cap bĕtrânului, îl împăcă cu cei doi „doctorĭ“ deghisațĭ și îi făcu sĕ-și dea fata inginerului.

Scena, în care medicii cei falșĭ trebuiau sĕ-și dea părerea asupra bolnavului e cea mai comică, tot-deodată este și scena cea mai cu efect a comediei.

Rolurile doctorilor falșĭ au fost jucate fórte natural și cu eleganță, de d-nii A. *Strĕvoiu* și profesorul N. *Bogdan.* D-l prof. A. *Vlaicu* ca Bălteanu a caracterisat escelent pe gurmandul și hipohondricul proprietar și în genere a fost fórte nimerit în rolul acesta. D-na E. *Bogdan* ca Adela soția lui, precum și d-ra Maria *Bogdan*, care representa o veselă camerieră șĭ-au înțeles și jucat rolurile fórte bine. D-ra L. *Nastasi* representă distins și cu mult șic pe domnișóra de casă. D-l Dr. E. *Mețian* a fost la locul lui ca medicul cel adevĕrat și cu deosebire i-a reușit scena dela sosire, când înțelese cu consternare, că este înlocuit de alțĭ doi străinĭ. D-l Ilie *Savu*, ca totdéuna, jucă pe Ion servitorul fórte natural și cu mult haz. In genere merită cea mai mare laudă prestațiunile bravilor noștri diletanțĭ, și tot ce dorim este, ca astfel de producțiunĭ succese sĕ putem avé mai des.

Concertul, ce a urmat după representațiune, făcu asupra nóstră impresia cea mai bună. Era ceva solemnel și fórte distins chiar și în înfățișarea corului, care condus de d-l prof. P. *Dima*, a esecutat cele două piese din program cu cea mai mare precisiune și cel mai bun efect. Ți-era drag sĕ vedĭ cununa frumósă de coriștĭ și de drăgălașe coriste pe scenă.

S'au cântat două corurĭ „Vino'n codru“ fórte frumos cor de H. Huber cântat și mai frumos. Și cunoscuta horă de efect (cor mixt) a lui G. Dima cu acompaniare de orchestră.

Corul a mai adaus în urma sgomotóselor aplause ale publicului și un duios cântec poporal arangiat pentru cor de G. Dima.

Frumósa serată, la care a luat parte un public român numĕros — între care și mulțĭ din împrejurime — s'a încheiat c'un vesel dans.

De succesul acestei serate putem felicita pe arangiatorii ei.

— e —

Iubileul „României June“.

(Telegr. part. a „Gaz. Trans.“)

Viena, 10 Aprilie. Serata de cunoscință a succes splendid. Public numĕros. Representanțĭ din Graz, Budapesta, Clușiu, Leoben, Bucurescĭ, Iașĭ, Cernăuțĭ etc. Familii încă au venit din România și Bucovina; din Ardeal însĕ nicĭ una. Telegrame numĕróse din tóte părțile.

SCIRĬ ULTIME.

Viena, 9 Aprilie. Alegerea de primar e fixată pe *18 Aprilie.* Se prevede, că și de astă-dată va învinge Lueger și astfel se vor renoi scenele, carĭ încă dela prima alegere țin în agitațiune poporațiunea Vienei.

Budapesta, 9 Aprilie. Aḑĭ s'a pertractat aicĭ procesul pentru calumniă și vătĕmare de onóre intentat de consilierul ministerial în pensiune *Kassics* contra fóiei guvernamentale „*Magyar Ujság*“. Redactorul *jidan Kabos* Ede, care în articolul incriminat a numit pe Kassics *trădător de pătriă*, a fost condamnat la 3 ḑile închisóre și 50 fl. amendă. Jidanul a înaintat recurs de nulitate.

DIVERSE.

Popor pitic. Un soț de călĕtoriă al lui Stanley, Mounteney Iephenson, ḑice, că el a dat în Africa centrală peste un popor pitic, care locuesce în diferite ținuturĭ padurose ale Africei centrale și pórtă diferite numirĭ. Astfel în ținutul Monbottu acest popor pitic se numesce: *akka*, în țéra neam-neamilor se numesce *a-tikki-tikki*, în Monvu *vorcean*, și la cursul superior al rîului Ogore se numesce poporul *obongo*. Piticii aceștia sunt de-o colóre gălbuie-suriă, ér alții mai gălbui-deschis; au o mărime de 122—124 cm., membrele proporționate cu corpul, pĕr rar lânos. Tot corpul li-e acoperit cu pĕr suriu. Au un miros neplăcut. Ochĭ strălucitorĭ, dințĭ bunĭ și întregĭ, urechile cam mărișóre, buze subțirĭ, mânĭ și picióre micuțe. Bărbații au barbă mare, ceea ce la Negri e raritate. Călĕtorul amintit susține, că acest popor nu e popor degenerat, după cum ḑic unii scriitorĭ, ci un popor pitic desvoltat natural, la o mărime maximală.

Proprietar: **Dr. Aurel Mureșianu.**

Redactor responsabil **Gregoriu Maior.**

Cursul la bursa din Viena.

Din 9 April 1896.

Renta ung. de aur 4%	121.90
Renta de coróne ung. 4%	99.—
Impr. căil. fer. ung. în aur 4½%	123.85
Impr. căil. fer. ung. în argint 4½%	101.25
Oblig. căil. fer. ung. de ost. I. emis.	121.25
Bonurĭ rurale ungare 4%	97.—
Bonurĭ rurale croate-slavone	97.20
Imprum. ung. cu premii	159.—
Losurĭ pentru reg. Tisei și Segedin.	141.25
Renta de hârtie austr.	101.10
Renta de argint austr.	101.10
Renta de aur austr.	122.10
Losurĭ din 860	147.—
Acții de ale Băncei austro-ungară.	985 —
Acții de-ale Băncei ung. de credit.	395.—
Acții de-ale Băncei austr. de credit.	364.40
Napoleondorĭ	9 55
Mărcĭ imperiale germane	58.87½
London vista	120.40
Paris vista	47.80
Rente de coróne austr. 4%	101.35
Note italiene	43.80

Cursul pieței Brașov.

Din 10 April 1896.

Bancnote rom.	Cump.	9.51	Vênd.	9.53
Argint român.	Cump.	9.45	Vênd.	9.50
Napoleon-d'orĭ	Cump.	9.53	Vênd.	9.56
Galbenĭ	Cump.	5.65	Vênd.	5.70
Ruble rusescĭ	Cump.	126.—	Vênd.	1.28
Mărcĭ germane	Cump.	58.50	Vênd.	59.05
Lire turcescĭ	Cump.	10.75	Vênd.	10.90
Scris. fonc. Albina 5%		100.75	Vênd.	101.75

Sosirea și plecarea trenurilor în Brașov.

Sosirea trenurilor în Brașov:

1. Dela Pesta la Brașov:
Tr. accelerat: — óre — m. diminéța.
Trenul de persóne: 8 óre diminéța.
Trenul accel.: 2 óre 9 min. după am.
Trenul mixt: 10 óre 25 minute séra.

2. Dela Bucuresci la Brașov:
Trenul accel: 2 óre 18 min. după am.
Trenul mixt: 5 óre 20 m. după améḑĭ.
Trenul de persóne: 9 óre 8 minute séra.
Trenul accel.: — óre — minute séra.

3. Dela Zĕrnesci la Brașov: (Gara Bartolomeiu.)
Trenul mixt: 7 óre 36 min. diminéța.
Trenul mixt: 1 óră 29 min. după am.
Trenul mixt: 0 óre — min. séra.

4. Dela Ch.-Oșorheiu la Brașov.
Trenul de pers.: 8 óre 15 min. dimin.
Trenul de persóne: 1 óră 46 m. d. am.
Trenul mixt: 7 óre 12 min. séra.

5. Dela Sinaia la Brașov*)
Trenul de persóne 7 óre 40 m. dim.

Plecarea trenurilor din Braș.

1. Dela Brașov la Pesta
Trenul mixt: 5 óre 8 min. diminéța.
Trenul accel.: 2 óre 45 min. după am.
Trenul de persóne: 7 óre 43 min. séra.
Tr. accelerat: — óre — min. séra.

2. Dela Brașov la Bucuresci:
Trenul de pers.: 3 óre 55 min. dimin.
Tr. accelerat: — óre — m. dimin.
Trenul mixt: 11 óre înainte de améḑĭ.
Trenul accel.: 2 óre 19 min. după am.

3. Dela Brașov la Zĕrnesci. (Gara Bartolomeiu:)
Trenul mixt: 8 óre 35 min. diminéța.
„ „ 4 „ 55 m. după am.
Trenul mixt: 0 óre — min. séra.

4. Dela Brașov la Ch.-Oșorheiu.
Trenul de persóne: 3 óre 1 după am.
Trenul mixt: 8 óre 50 minute dimin.
Trenul de pers. 5 óre 20 min. dimin.

5. Dela Brașov la Sinaia*)
Trenul de persóne 6 óre 40 min. séra.

*) Acest tren circuléză numai Joia Dumineca și la sĕrbătorĭ.

Tipografia A. Mureșianu, Brașov.